

NO A ČO

J. Peťovský

NO A ČO

J.PETOVSKY

NO A ČO

DIZAJN OBÁLKY
Jakub Špáňik
Wolf Town Tattoo Collective
wolftown.eu

978-80-974074-0-7

PROLÓG

Nachádzame sa tam, kde sa to všetko začalo, kde za minútu prejde milión myšlienok, tam, kde viac horí než planie, tam, kde všetko dáva zmysel, určuje úmysel a snaží sa dedukovať tú správnu tóninu pre kroky bohvie kam. Bohvie kam v meste, kde morálne hodnoty strácajú nádej, večer počujeme tlkot srdc ako bicie na rockovom koncerte a cez deň zívajú prázdnotou...

1. KAPITOLA

Utekám, či lietam? Sirény tlmene húkali a s každým jedným zatvorením očí akoby sa rozmazával pohľad na červené blikajúce svetlo. Z ničoho nič preklik a sleduje svoje telo bežiacie nahé medzi piesčitými úlomkami niečoho, čo kedysi človek nazýval mestom. Necítil sa, ale zároveň všetko navôkol bolo jeho mysli také povedomé. Sucho v krku hnalo každý jeho krok len k jednému: Voda, čokoľvek živé, akoby v nedohľadne a jeho kroky sa len akousi zotrvačnosťou adrenalínu snažia nájsť posledný prameň základov stvorenia...

* * *

S panickým nádychom zdvihol hlavu z už ľahko zapáchajúcej podušky poznajúcej snáď všetky tajomstvá drinkov, ktoré dokázal do seba naliať počas víkendu. Sadol si, pozrel medzi prsty a s hlbokým nádychom vydal zo seba zaúpenie.

Hank: „Fuuu, tak toto je teda fakt sila!“ Pochopil, že koniec dnešného dňa po náročnom piatku a sobote bude pre neho vykúpením. Vstal, ale opäť, akoby dostal facku, padol späť do postele. Toto dnes nedám.

Ego, v posledných rokoch dramatický veliteľ: Ále, čo by si nedal. Ty dáš všetko, kamarát.

Hlava rozložená na puzzle: Pomóóc... Kedy konečne prestaneš vyhadzovať istič? Zvládnem veľa, vytrénoval si ma, ale trochu triezvosti by nezaškodilo!

Penis len laxne oblepujúci Hankov členok: Chlapci, u mňa dobre. Víkend, ako sa patrí!

S flegmatickým pohľadom sa pretočil a zadriemal. Bolo to len zo pár minút, ale pre Hanka úľava storočia. Náhle zajačal bytový zvonček a jeho hlava sa zmenila na budík a izba na veľké stereo. Opäť vstal, chôdzou podguráženého maníka rútiaceho sa o štvrtej ráno hlava-nehlava uľaviť si na toaletu došiel ku komunikátoru a zdvihol slúchadlo.

Hank: „Keď si poštár, utekaj, keď sused, sťahuj sa! Tak kto je tam?“

Zdola sa ozval mocný „tímový“ smiech jeho kamarátov, s ktorými sa ťahá už od doby vysedávania na pohovoroch u riaditeľky školy. Bola to nerozlučná štvorka absolútne odlišných, ale zároveň k sebe veľmi dobre zapadajúcich chlapcov valiacich sa životom na zvláštnej, ale odvážnej vlne. Mike, vyšší, sympatický mladík s potmehúdsnym úsmevom, ako to už mal vo zvyku, automaticky reagoval s prednastaveným humorom.

Mike: „Tu sú tvoji podráždení susedia, ktorých pravidelne cez víkendy rušíš svojou tridsaťsekundovou pikantnou vložkou o piatej ráno, keď si dovedieš k sebe z párty dievča, ktoré už ledva stálo na nohách, ale zľutovalo sa nad tebou a rozhodlo sa, že ti spraví Vianoce a pôjde s tebou. Ale poštár je hneď za rohom, platí tvojej mamči potajomky výživné na svojho zaostalého syna.“

Mike zakončil sarkasticky a Hank takmer nezadržal smiech, ale v mene vlastnej hrdosti odvetil rovnakou zbraňou.

Hank: „Mike, ty si asi ešte stále taký rozbitý po víkende, že si si aj pomýlil vlastnú mamu s tou mojou. A nerozumiem prečo, keďže moja ešte stále vidí a má všetky zuby.“

Mike: „Dobre, dobre, no zas odtiaľ potiaľ. Pod radšej dole.“

Hank: „Niečo na seba hodím a dôjdem. Alebo ma počkajte v café, o chvíľu som tam.“

Vedel, že práve teraz ísť podeliť sa o svoje dojímavé príbehy z víkendu, prezradiť pár nových kačíc z ulice a vypočuť si ďalšie, to nie je práve to, po čom túži, ale bol to predsa len zvyk. A tak si užil rýchlu sprchu a hodil na seba nejaké ešte ako-tak čisté veci. Zúfalým pohľadom pozrel na kopu špinavej bielizne pohodenej v kúpeľni vedľa práčky.

Hank: „Tak, vecičky, bol by som veľmi rád, keby ste, keď sa vrátim, boli vyprané, vyžehlené a voňavé. Cez víkend sa pôjde na lov, lebo táto samota a naťahovanie sa s bludičkami nikam nevedú.“

Otvoril dvere a ráznym krokom vyrazil do nového dňa. Veril, tak ako každý deň, že sa stane niečo, čo príde a prinesie mu do života ten správny lesk. A tak sa usmial na rozčarovanú oblohu.

Duša: Pustiš ma k životu? Mohol by si, čakám už tak dlho, a stále nič!

Hank: Kto si? Ten hlas bol známy, pocit z neho čistý, ale akoby zabudnutý.

Ego: No pod', rozjímať budeš inokedy.

Hank rázne vyšiel na ulicu a kráčal, akoby ho nič nemohlo zastaviť. V diaľke zazrel Regens café, kde sa každý pondelok stretávali. Zastal pred dverami, vytiahol z nohavíc striebornú tabatierku, vybral cigu, zapálil si a sebedovomým krokom vstúpil dovnútra.

Hank: „No čo, chlapci, kde sme to prestali?“

Čašníčka: „Mladý muž, neviem, kde ste prestali vy, ale vo vnútri sa nefajčí, tak buď necháte tú cigaretu v popolníku pred vchodom, alebo sa tam necháte aj s ňou.“

Ego: Tá si pýta, kamarát.

Hankovo zdvihnuté obočie naznačilo chemický posun testosterónu smerom k akcii. Letmý šmah rukou trafil cigaretu rovno do popolníka, pohľad na ňu, pomalé kroky, zatiaľ čo hlava už generuje tie správne slová.

Hank: Mám rád, keď sa žena pokúša o autoritu.

Ego: Jasné. A ešte radšej máš, keď jej tú autoritu prevalcuješ, však?

Hank spomalil do módu leňochod a s úsmevom, hľadiac z bezprostrednej vzdialenosti priamo do očí, vypustil blbofrázu: „Hank. Sa ti páčim. A ty mne?“

Čašníčka s odstupom a zadržaným úsmevom: „Ty si teda veríš, kamoško.“

Robert, zavalitý malý chlapík pôsobiaci tichým dojmom vyhrkol: „No sadaj, casanova, došiel si v pravej chvíli. Akurát riešime ten tvoj nový objav zo soboty, čo si sa s ňou vytratil netradične bez ohlásenia. Čo to bolo?“

Hank sa s potmehúdskeým úsmevom pripojil ku kamarátom. „Čo? Ktorá? Nechápem.“

Robert: „Ale no, nehraj formu... V jednej chvíli zábava v plnom prúde a ty zrazu bez ohlásenia zmizneš v dave a za ruku ťaháš desaťpromilovú kráľovnú!“

Hank: „Ja ju, či ona mňa? Robert, mal by si ísť k očnej.“

Robert: „Jasné, kedy si ty vlastne niekoho balil...“

Hank: „Ved' to, Kriste, žiaden lov, žiadna zábava.“

Mike: „Aspoň stála za to?“

Hank: „Ale nič, chlapci, ako obvykle. Ďalšia bludička. A jediné, čím prispela k obohateniu môjho života, bolo ručanie počas celého toho trápneho aktu. Vieš, ako ja hovorím, čistý trojskok. Jeden z klubu ku mne, jeden na mne a posledný, keď som sa na ňu pozrel a uvedomil si, že toto dievča musí veľmi rýchlo opustiť moju svätyňu. A tak jej vravím: Dievča, svoje som si splnil, ty tiež, a teraz šup-šup domov.“

Robert: „Hank, ako môžeš nazývať tú tvoju maštal' svätyňou? Ved' ti cez ňu prešlo viac kráv než farmárke v kravíne za celý život!“

Hank: „Však to, chlapci... Nejako si uvedomujem, že to už nie je to pravé.“

Do debaty sa zapojil aj Tike, najlepší Hankov kamarát, respektíve človek, ktorý vie o Hankovi pomaly viac než on sám. „Viete, ako ja hovorím, kvalita nie je to isté čo kvantita.“

Mike: „Ale musíš si uvedomiť, že kým sa dopracuješ ku kvalite, mal by si začať s kvantitou, Tike. Aspoň by si tvoja ctená pravačka mohla konečne dopriať trochu oddychu.“ Tikova tvár sčervenela a okolo stola zaburácal hlasný smiech.

Hank: „No dobre, a čo vy? Ako ste dopadli? Mal niekto nejaký úspech?“

Robert: „Všetci sme boli vybavení. Ale ty si mal to šťastie, že si narazil pri bare na tú bloncku a vypotil si všetko, čo si vypil.“

Hank sa len usmial: „To ako vážne sa naozaj nič svetoborné nestalo?“

Robert: „Čoby. Ale Mike sa ti určite pochváli aj sám.“

Hank: „No čo, Mike, snáď ma nenecháš v napätí! O čo som prišiel?“

Mike: „Ehm, pamätáš sa na Emily?“

Hank: „Emily... počkaj, moja Emily? Moju bývalku Emily myslíš?“
Vystrúhal kyslú tvár.

Tike: „Ja som ti hovoril, Mike, že toto nie je najlepší nápad!“

Hank: „No počkaj, počkaj, čo s ňou? A čo nebol najlepší nápad? Mike, hovor!“

Mike: „No, Hank... pod' asi na chvíľu von. Mal by som ti niečo povedať.“

Hank: „Ale však pokojne hovor. Sme všetci kamoši, nemusíme nič riešiť medzi štyrmi očami.“

Mike: „No, ono sa to stalo nejako takto. Emily stála sama pri bare a videla ťa, ako odchádzaš s tou tvou bludičkou. Evidentne ostala smutná, tak som si myslel, že ju nejako rozveselím a šiel som za ňou... Pokojne, Hank, o nič nešlo. Došiel som k nej a začali sme trošku debatit'. A ona, že potrebuje niečo na pitie.“

Hank: „To ako z tej debaty si zmyslela, že sa potrebuje z ničoho nič rozbiť na bomby, mi chceš povedať? Čo si jej, ty debil, prosím ťa, nakvákal?“

Mike: „Hank, nerieš, veď vieš, aký je Mike, keď si vypije. Opäť chytil tú svoju úprimnú, opustenú náladu.“

Hank: „Aha. Čiže ty si sa opustil pri žene, čo opustila asi všetky morálne a prirodzené hodnoty, ktoré poznám. Si ty normálny?! Čiže ak to chápem správne: Slovo dalo slovo a ty si jej skočil opäť na ďalšiu z jej hier, na aké som tak rád skákal ja, však Mike? Ty si asi fakt debil.“

Mike: „No asi tak nejako.“

Hank: „A kde? U nej či u teba?“

Z Roberta nechtiac vybehlo: „Na hajzli!“ Potom sa spamätal a zarazene dodal: „Fuuu, to som asi povedal nahlas...“

Mike uprel priamy pohľad na Hanku a čakal, čo sa bude diať.

Hank: „Takže, ak to mám správne chápať, tá svetoborná vec, čo sa stala, je, že ty si sa opustil pri bare pri tom, ako sa moja bývalá opustila z toho, že ja som si šiel pichnúť domov... To je skvelé, ale to, že tá kurva ma počas celého nášho vzťahu podvádza všade, kde práve bola, a dokonca všetci z môjho okolia vedeli, že so mnou trávi chvíle len vďaka môjmu účtu a bytu v centre, je akože úplne v poriadku?“

Mike: „Hank?“

Hank: „Áno?“

Mike: „Možno sme si v niečom podobní, kamarát, ale nikto, kto si je vedomý toho, čo má, si nepotrebuje tak často opakovať, čo má, ako ty.“